

høitærede Minister forlangt 25,000, 30,000 Kr. eller Mere; var der, det føler jeg mig overbevist om, ikke fra nogen Side i Finantsudvalget blevet reist nogen som helst Anse mod Forlangendet, fordi vi vare saa godt som enige i dette Thing om, at disse gamle Hædersmænd, som have været med til at bløde for Fædrelandet paa Slagmarken, bør vi tage paa saa humant som muligt, og at det ikke kommer an paa, om det koster nogle Tusinde Kroner mere eller mindre; vi vilde vise os saa humane overfor disse Mænd som muligt. Det er den høitærede Ministers og Invalidbestyrelsens Standpunkt, der har nødt mig til at komme med denne Indledning. Jeg synes virkelig, at vi kunne ikke være tjente med, at det bliver ved at gaa som hidtil.

Jeg skal nu gaa over til ganske kort at omtale de Andragender, som foreligge i Dag med Indstilling om at henvises til Finantsministeren. Det første Andragende er det under Betænkningens Nr. 3, som er fra Brønlægger H. Nielsen fra Fredericia om Understøttelse. Denne Mand har i 1863 og 64 gjort Tjeneste ved Fodgarden. Han har ophørt, at han har været i Tjenesten fra den 15de Juni 63 til den 25de April 64 og blev da kasseret. Hans Udhygghedsplads, hvoraf der foreligger en bekræftet Gjenpart, viser, at han har været i Tjenesten henved et Aar, kom da paa Sygehuset og blev til Syvende og Sidst erklæret for at være fuldstændig til al Krigstjeneste paa Grund af Brystsvagthed. Naar vi nu vide, at Folk skulle først paa Sessjon og blive der meget nøie undersøgte, og de, der have været Soldat, fremdeles vide, at, naar man kommer og melder sig til Soldat, bliver man atter undersøgt meget stramt, og at Mange blive kasserede ved denne Undersøgelse — naar vi nu vide, at de to Skjærkilde er der at gjenne-gaa, og dertil saa kommer, at Manden har tjent henved et Aar og saa blev kastet paa Sygeleiet og kasseret formedelst en Brystsvagthed af en saa ondartet Karakter, at Lægerne erklærede ham for fuldstændig udhygtig til al Krigstjeneste, kan jeg ikke sige Andet end, at jeg maa undre mig over, at en Læge kan erklære overfor Sligt — jeg udtaler mig som Lægemand, men det kan jo være, at jeg taler som den Blinde om Farverne — at Manden ikke kan komme ind under § 5 i Loven af 1ste Marts 1889. Jeg skal paa det Bedste anbefale ham til den høitærede Minister.

Det næste Andragende er Andragendet Nr. 17 i Betænkningen. Det angaar ingen Invalid, men en Mand, som har været ansat, ikke ved Grændsegendarmeriet, men ved det slesvigiske Gendarmeri, altsaa det Politi,

som den danske Regjering havde i Slesvig i Tidrummet fra 1851—64. Denne Mand har tjent 13 Aar i Gendarmeriet, og da han saae, at vi havde tabt Sønderjylland og vare drevne tilbage derfra og altsaa maatte forudsætte som en Selvfølge, at han nu maatte blive affædiget, fik han et Tilbud om en Plads som Politibetjent i Silkeborg, og den tog han imod, medens de af hans Kammerater, der ikke fik Plads, strax fik Pension, i Henhold til Loven af 24de Marts 1865, hvor der siges i § 1, at Finantsministeren bemyndiges til at tilstaa de fra offentlige Stillinger, vedkommende den afstaaede Landsdel, fjernede Bestillingsmænd Pension, naar de have haft offentlige Ansættelse i 10 Aar. Dersom denne Mand ikke havde faaet denne Politibetjentplads, havde han naturligvis ligesom de andre Gendarmere faaet Afsted med Pension. Nu var der ikke Tale om, at Manden kunde forlange Pension for den Tid, han var Politibetjent; men nu, da han ikke er det længere, kommer han og andrager om at faae en Understøttelse, og der har Udvalget ment, at Villigheden talet for, at der bliver taget Hensyn dertil, navnlig da Statskassen har haft den Fordel af, at Manden har været Politibetjent, at den hidtil ikke har svaret Noget til ham. Jeg skal tillade mig at anbefale denne Mand til Ministerens velvillige Overveielse og haabe, at han maa faae Pension. — Den Mand, der er omtalt i Betænkningens Nr. 24, angaar en Invalid. Andrageren forklarer, at han under Tilbagetoget fra Dannevirke og efter de strenge Strabadser blev angreben af Krampe og Brystsvagthed paa Flensborg Gade. Alle vi, der fra den Tid kunne huske de Historier, man hørte fra hjemvendte Soldater om de forfærdelige Lidelser, de vare undergivne under Tilbagetoget efter de forfærdelige Dage, de havde haft i Skandjerne ved Dannevirke, før de maatte marschere tilbage, kunne godt forstaa, at en Mand's Helbred kunde faae et Knæk, som han lider under den Dag i Dag, og jeg skulde tage meget feil, om vi ikke endnu den Dag i Dag havde en hel Del Medborgere, som have faaet et Knæk, som de aldrig forvinde, paa Retraeten fra Dannevirke, og som de først mærke alvorlig, naar de blive gamle, men som de ikke paa nogen som helst Maade kunne bevise hører sammen med deres Tjenestetid. Saadan hænger det ingenlunde sammen med denne Mand; han blev angreben af Sygdommen paa Flensborg Gade og kom strax paa Sygehuset i Sønderborg. Der blev han tagen til Fange af Preussjerne og blev indlagt paa Lazarethet i Magdeburg. Efter at han var kommen hjem igjen, skulde han fremskille sig paa Ses-